

Josep A. Duran Lleida lidera un dels partits històrics del Principat, Unió Democràtica de Catalunya. Personatges com Carrasco i Formiguera marquen la història d'un partit que, sense haver estat mai majoritari, avui pugna per liderar CiU, la coalició que ha governat Catalunya els darrers vint anys.



“Sempre hem tingut un projecte per a l'estat”

El curs polític s'inicia al Principat amb la competició ja oberta del relleu de Jordi Pujol en el lideratge de Convergència i Unió (CiU). El líder d'UDC, el conseller de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya, Josep Antoni Duran Lleida, ja ha fet pública la seva predisposició a competir per aquest lideratge amb el conseller d'Economia, Artur Mas, de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). Un debat que es produeix en una situació poc confortable per a la coalició nacionalista. La majoria absoluta del PP a Madrid ha desfermat una seguit d'iniciatives espanyolistes de l'executiu encapçalat per José María Aznar que posen en evidència la feblesa del paper que, fins ara, CiU havia pogut exercir com a aliat dels governs espanyols successius (primer del PSOE i ara del PP) des de l'any 1993. A Catalunya, CiU governa minoria, amb la col·laboració d'un PP que, després del congrés dels passats dies 16 i 17 de setembre a Barcelona —on adoptà una imatge més moderada— ha iniciat una clara estratègia per atreure el vot més conservador i espanyolitzat de la formació liderada per Pujol.

Una situació que no fa por, però, al dirigent del partit minoritari de la coalició, Josep Antoni Duran Lleida, que considera que el futur de CiU no dependrà del que facin altres formacions, sinó de la capacitat que tingui la coalició mateixa de resoldre alguns aspectes clau, com ara l'enfortiment del propi projecte polític, el futur de la coalició o la capacitat de renovació.

En aquesta entrevista, el líder d'Unió Democràtica, partint de les reflexions sobre el passat d'aquesta formació històrica, comenta el present i el futur de la formació que encapçala.

—*En el manifest fundacional del 7 de novembre de 1931, UDC es defineix com a demòcrata, catalanista i cristiana. Creu que des de la fundació d'Unió la doctrina social de l'Església ha avançat prou per continuar reivindicant-la?*

—El plantejaments socials de l'Església han estat sempre un punt de referència i crec, sincerament, que en els darrers temps, si en alguna cosa l'Església no s'ha quedat despenjada és en la doctrina social. És clar, això, dit en boca d'un polític democratacristià —que ràpidament existeix el tòpic de considerar-lo

com un polític de dreta-, deu tenir poca credibilitat. Per tant, i que no serveixi de precedent, la meva afirmació l'avalua amb alguna apreciació de D'Alema i d'algun altre dirigent de l'ex-Partit Comunista italià i actual Partit Socialdemòcrata italià que ben recentment, durant el centenari de la doctrina social de l'Església, reivindicaven també com a punt de referència dels seus plantejaments la doctrina social de l'Església.

—*En aquest cas, doncs, podem considerar que la laïcitat és un valor. Ha de ser també un valor per als democristians?*

—Evidentment. I és un valor que hem defensat en el debat constitucional, que defensem en el dia a dia i en el partit. A mi em molesta profundament quan es vol identificar UDC amb confessionalitat. No cal ser creient per ser militant d'Unió Democràtica. El que cal és compartir uns valors que la cultura religiosa cristiana té en la traducció laica. És a dir, un concepte com el de la caritat cristiana té una traducció laica que és la solidaritat. El de la dignitat de la persona té una traducció laica en política que és el personalisme, etc.

—*Tot i així, entre Unió i els sectors eclesiàstics sempre hi ha hagut una mútua influència i, a vegades, aquesta ha estat conflictiva. Per exemple, en els anys trenta la jerarquia eclesiàstica va demanar el vot per la Lliga, no per Unió. Com s'explica ara aquesta influència i en quins sectors de l'Església té més contactes Unió?*

—Jo no remarcaria grans diferències de l'actitud de l'església en el moment de demanar el vot per la Lliga, amb l'actitud que l'Església hagi pogut tenir a finals dels setanta —primeres eleccions democràtiques— fins al dia d'avui. A nivell d'estat, i en relació no només amb Unió sinó de cara a l'equip democratacristià de l'estat espanyol, és a dir, el PNB, nosaltres, valencians, gallecs, l'Església no ens va ajudar gens. En Tarancón no només no va recomanar el vot sinó que va fer tot el contrari. I va influir cap a un vot centrista, cap a la UCD.

Entre la jerarquia de l'església actual a Catalunya i nosaltres hi ha una relació positiva. Hi ha, per exemple, el cas del bisbe Carrera, que havia estat militant d'Unió fins a ser designat oficialment bisbe. Relació Institucional? Cap.

—*Històricament Unió defensava una confederació lliure entre els pobles ibèrics. Unió no ha tornat a parlar d'aquest tema, el donen per tancat?*

—No, no és pas veritat. Unió fa un parell o tres d'anys va aprovar el seu últim document sobre quin era el seu model, no només de sobirania per a Cata-

lunya, sinó de proposta per al conjunt de l'estat. Perquè Unió, més enllà del reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i de la garantia dels seus drets, sempre ha tingut un projecte per a l'estat. En aquest document que es diu "Sobirania per a Catalunya i l'estat plurinacional" defensàvem un model de confederació. Ara, som molt conscients que no hi podem arribar i que cal adaptar el llenguatge. Penseu que abans parlàvem de Portugal també. Parlant del concepte de confederació defenso l'helveticització com a concepte antagònic al de balcanització. Durant molt de temps els polítics espanyols, aprofitant el que succeïa als Balcans, han volgut presentar les nostres actituds i les nostres reivindicacions com un perill de balcanització d'Espanya. Doncs hi ha una altra alternativa, completament oposada, que és l'helveticització, el model confederal. És a dir: "jo tinc una personalitat nacional i estic disposat a pactar amb vostè un projecte comú. Ara, m'han de reconèixer el que sóc. És el model d'UDC, que cal adaptar al llenguatge del 2001.

—*Per Unió, quina seria l'estructura ideal de relació entre els diversos territoris de parla catalana?*

—Una és la relació política, i l'altra la institucional. En la relació política, nosaltres hem intentat tenir algun partit homòleg a UDC. El vàrem tenir en els darrers anys del franquisme, va tenir el resultat que va tenir, i per tant va desaparèixer, a la pràctica, de l'escena política valenciana. Nosaltres sempre hem rebutjat anar a fer política al País Valencià, creiem que es contraproductiu i desitjàvem que hi hagués una força equivalent a UDC. I, institucionalment, desitjàvem que la Constitució permetés determinada articulació dels territoris. Però amb el marc constitucional actual hem de potenciar al màxim les relacions institucionals amb el govern de l'anterior Corona d'Aragó, per entendre'ns, no només amb els de parla i cultura catalanes. I crec que es donen circumstàncies històriques positives. Veurem si som o no capaços d'aprofitar-les.

—*A la Segona República UDC estava a l'esquerra de la Lliga, per la qüestió social i la nacional, i a la dreta d'ERC, pel que feia a la qüestió religiosa. Però ara són a la dreta o a l'esquerra de CDC?*

—A mi, sincerament no m'interessa si Unió és més a la dreta o no de CDC. I sincerament no vull dir si hi estic més a la dreta o més a l'esquerra, tinc la meua opinió. M'interessa que Unió sigui el que és, socialment el nostre és un partit que continua amb una profunda vocació social.

—*De totes maneres, la Unió dels anys trenta fins i tot tenia un sindicat obrerista, ... Sembla que ara està més distanciada en aquest sentit?*

"Unió, més enllà del reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i de la garantia dels seus drets, sempre ha tingut un projecte per a l'estat. Defensem un model de confederació. Ara, som molt conscients que cal adaptar el llenguatge."

—La UDC d'avui té una Unió de Treballadors que té més militants que els que tenia tota Unió l'any 32. Per tant distanciada, no. Però és evident que el món del treball ha canviat i la immigració, a partir dels anys 50, canvia l'estructura sociològica de Catalunya, canvia l'estructura sindical de Catalunya. No hi ha hagut la possibilitat, malgrat que Unió Democràtica ha esmerçat molts intents. Parli vostè amb els sindicats realment nacionalistes per saber si Unió Democràtica ha intentat fer-ho tot i més per poder donar vida a un sindicat nacionalista. Però el país és el que és, i els grans sindicats, a nivell d'estat —amb un grau d'autonomia prou notable que jo no vull menysprear sinó tot el contrari— s'han imposat democràticament a tot Catalunya. El món sindical està molt apartat dels partits nacionalistes. Però Unió Democràtica té la Unió de Treballadors Democristians de Catalunya, que té molts més militants, ella només, que els que tenia Unió Democràtica als anys trenta, i que a més a més té un reconeixement important aquí i fora d'aquí. Unió continua tenint una ànima social profunda.

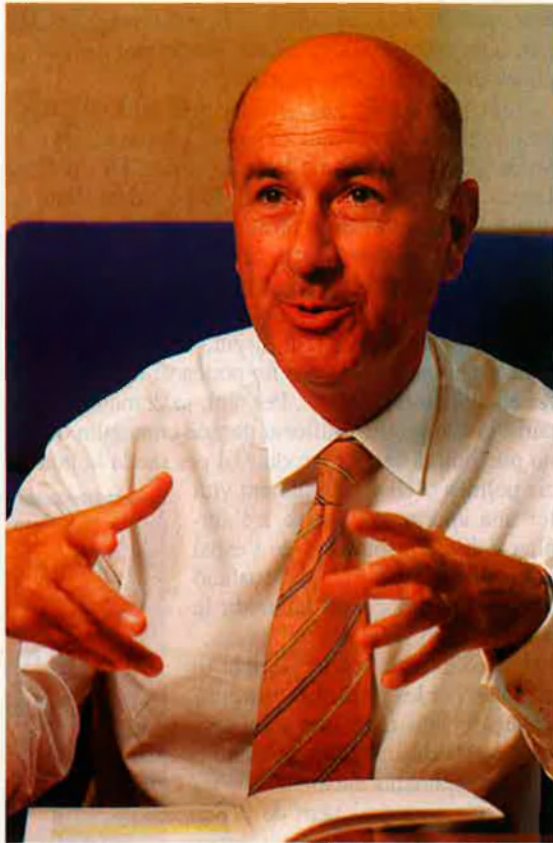
—Sí, però una ànima que no sembla que es tradueixi en un discurs, que es porti una ampliació en aquest sentit de la base social...

—Deu ser perquè els mitjans no dediquen pàgines al que diem nosaltres. No ens les dediquen quan un parla de coses importants, sinó quan un parla de la successió de no sé què. Acabo de fer un discurs, a l'Escola d'Estiu, parlant profundament de qüestions socials. Però no cal anar als discursos; que jo sàpigui la renda mínima d'inserció laboral, que és una mesura social important, a la primera comunitat que s'ha posat en marxa és a Catalunya i ho ha fet un conseller de Treball d'UDC. Una atenció especial pel món de la marginació en l'àmbit de les presons, en l'àmbit de la immigració, a qui cita tothom com a exemple és Vic i el seu alcalde, que és d'Unió. També hem presentat mesures a favor de la família des de la perspectiva social. Per tant crec que és poc conegut, perquè d'això no se'n parla, es parla de tota la resta.

—Davant el desembarcament a Catalunya de la CEDA a través d'Acció Popular Catalana, el novembre del 34, veus crítiques del partit consideraven que el catalanisme ja no era una qüestió prioritària. Ampliar i centrar és sinònim de difuminar els aspectes nacionals?

—No. de cap de les maneres. El que passa és que vostè està fent un estudi comparatiu entre el 31 o el 36 i el 1996 o el 2000, i les coses han canviat moltíssim. Avui tenim necessitats de plantejar-nos com reorientar els nostres postulats, no canviant els fonaments, sinó a partir de mantenir-los, adaptar-los a les necessitats actuals. Quan es funda UDC, el 1931, com qual-sevol altre partit nacionalista, és fruit d'una explosió política, que neix a les acaballes del segle XIX. Catalunya era més que mai punta de llança d'una Espanya vella, tancada... Tot això ha canviat moltíssim. L'Espanya d'avui no és la del 31. I l'impacte que tenia la revolució industrial, amb una part de l'estat on s'havia fet i una altra en la qual no s'havia fet... Avui estem davant d'una altra revolució tecnològica. Però

JORDI PLAY



"Pel concepte de confederació defenso l'helvetització com a concepte antagònic al de balcanització. Durant molt de temps els polítics espanyols, aprofitant el que succeïa als Balcans, han volgut presentar les nostres actituds i les nostres reivindicacions com un perill de balcanització d'Espanya."

—jo, que no comparteixo la tesi dels que creuen que aquí ens estem quedant curts i que tot s'ho emporta Madrid— és evident que Madrid i la resta de l'estat han avançat. Per tant hi ha paràmetres diferents. I a casa nostra la realitat també és completament distinta.

Per tant, hem d'adaptar aquest discurs. El nacionalisme no pot limitar-se només a projectar-se davant de la societat, a partir de recordar quins són els valors identitaris. Automàticament, qui no em vol bé, diu que jo vull acabar amb el nacionalisme identitari. Jo no estic dient això, dic que no pot només presentar-se o projectar-se amb aquests valors, perquè una part del país té altres referents nacionals. Jo tinc com a país, nacionalment parlant, la necessitat d'arribar a aquesta gent, no només a la meitat del país. No puc permetre que l'altra meitat quedi exclosa de la possibilitat d'incorporar-se a un projecte nacional. Però més enllà de la perspectiva nacional, també tinc necessitat, des de la perspectiva partidista i electoral, d'arribar a aquesta gent. Per fer-ho, a partir d'ara, he d'afeblir o oblidar la raó d'ésser de Catalunya com a nació, no la seva història, la llengua, la cultura, no, no dic això. Dic que, més que mai, perquè vivim en un món global, hem de reforçar això com a punt de referència. Ara, a més a més, hem de poder arribar a aquesta gent a través d'altres valors, i intentar fer un país més democràtic, on hi hagi un entramat social molt important...

—Vostè ha dit que vol liderar el catalanisme polític, i ha situat les fronteres del seu projecte més enllà d'Unió i de Convergència. Això vol dir que vol ser

més reivindicatiu i acostar-se als sectors més insatisfets, o prefereix una actitud més moderada per sumar els electors menys conscienciats?

—No, jo quan dic que cal anar més enllà de CiU és perquè el president Pujol ho ha fet. L'electorat de CiU no és només la suma de l'electorat de CDC, d'Unió Democràtica, i de la 'i' de CiU. El president Pujol ha tingut la capacitat de projectar el seu lideratge més enllà de l'espai clàssic que ocuparia un i altre partit. Els continguts del discurs d'un que pretén tenir una participació en el lideratge d'aquest espai polític no poden limitar-se només al discurs d'UDC. Hi ha alguns aspectes d'UDC que no poden ni tan sols satisfer els militants de CDC. Per tant, jo demano al meu partit la comprensió suficient perquè entenguin que jo no puc limitar-me a reproduir fil per randa la ponència política d'UDC si realment vull fer una aportació positiva a l'ampliació i la consolidació de l'espai polític que representa la coalició de CiU. Tampoc puc contradir-la o violentar-la, és clar!

Hem d'intentar poder arribar a persones per les formes, o pels continguts socials, o per una bona gestió de govern, malgrat que tinguin uns plantejaments nacionals que no siguin els nostres, i hem de poder satisfer persones que, tot i saber que el nostre projecte no és independentista, ells el tinguin com a personal.

—La Lliga, ERC i CiU han estat successivament partits hegemònics a Catalunya. Però veu possible que el mapa polític català s'assembli cada cop més al mapa polític espanyol?

—No ho veig i sobretot no ho desitjo. És evident que el PSC sempre ha tingut una força important, fonamentada en termes electorals en la presència de ciutadans que han vingut d'altres llocs de l'estat. I a més a més nosaltres hem tingut la feblesa o la incapacitat de no arribar a aquests ciutadans —i segurament hi ha raons sociològiques i de tot tipus que justifiquen aquesta incapacitat, aquesta realitat, en definitiva. Però jo no veig possibilitats, si nosaltres no cometem errors, que el PP amplii de manera molt notòria les seves fronteres. Penso, crec, confio i desitjo que al país hi hagi un ampli espai de partits que no tinguin dependència orgànica amb Madrid. Si hi hagués una supeditació orgànica de les forces polítiques de Catalunya, com ja passa en alguns casos, s'acabarien les possibilitats de sobirania. Catalunya, els interessos de la seva gent, només serien un apèndix dels interessos principals que el PSOE o el PP tinguessin per Espanya

—Jordi Pujol ha dit que quan es parla de catalanisme polític es vol evitar el concepte de nacionalisme

català. Però històricament el concepte de partit nacionalista és més recent que el catalanisme mateix. Com es pot superar aquest debat conceptual i on situa vostè la ratlla que mai no travessarà UDC, d'acord amb la seva trajectòria històrica?

—Jo les ratlles no les fixo en funció del que diuen els altres, sinó del que diem nosaltres. He vist, al llarg de la història del nacionalisme català, utilitzar el terme de catalanisme polític i no per això ha de significar cap rebaixa del nacionalisme català. No utilitzo catalanisme polític en contraposició a nacionalisme català, ni l'utilitzo en exclusiva. Però és evident que el nacionalisme és una expressió del catalanisme polític; per tant, no trobo cap incompatibilitat.

—Històricament, Unió tenia unes excel·lents relacions no només amb el PNB, sinó també amb el Partit Galleguista i Acció Valenciana i fins hi tot hi va haver un pacte, el Galeusca, que es va firmar a Santiago de Compostel·la el juliol del 33. Malgrat això vostè no ha estat gaire defensor de la Declaració de Barcelona...

—No hi ha hagut mai una posició contrària d'Unió Democràtica al contingut de la Declaració de Barcelona. El seu contingut, l'únic que fa és reivindicar des d'Espanya una cultura plural per entendre el fet plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de l'estat. Li recomano el títol d'un llibre meu que parla de la plurinacionalitat de l'estat, fa molt temps, abans que utilitzés aquesta expressió a la Declaració de Barcelona, per veure que nosaltres no tenim cap problema amb aquest document.

Per tant, ens hem posicionat amb tota claredat quant a la reivindicació nacional, però, en canvi, som una mica més escèptics sobre la possibilitat d'algun altre tipus d'iniciativa en comú quan hi ha diferències notòries.

—Manuel Carrasco, durant els anys trenta, tenia fama de coherent i d'honest, i fins i tot la premsa de Madrid li ho reconeixia —que això ja és difícil. Ells argumentaven que, a les Corts espanyoles, Carrasco utilitzava el mateix llenguatge que utilitzava aquí. En canvi, quan la premsa de Barcelona recollia els seus discursos parlamentaris els qualificava amb uns termes diferents. Diria, fins i tot, que la mateixa Unió, el mateix partit, trobava en Carrasco una figura incòmoda. Vostè creu que per a Unió Manuel Carrasco també ha estat una figura incòmoda?

—No, és un referent. Per al nostre partit no ha estat mai una figura incòmoda. Ha estat una figura importantíssima, que protagonitza no només la història sinó bona part del present democràtic.

"Demano al meu partit la comprensió suficient perquè entenguin que jo no puc limitar-me a reproduir fil per randa la ponència política d'UDC si realment vull fer una aportació positiva a l'ampliació i la consolidació de l'espai polític que representa la coalició de CiU."

—La vida de Carrasco va acabar davant d'un piquet de la Guàrdia Civil al Penal de Burgos. Alguns membres del seu partit han manifestat que més val passar pàgina sobre aquest passat. Vostè també?

—Nosaltres, durant la guerra civil, vàrem estar en posicions incòmodes. Carrasco n'és un exemple, no només el maten els franquistes. A en Carrasco el maten els uns i els altres. L'executen els franquistes, però ha de sortir del país perquè el volien matar els altres. Per tant, qui hagi defensat aquesta tesi ho ha fet buscant la reconciliació. Actitud que, en qualsevol cas, UDC va prendre des de l'endemà de la fi de la guerra. Ajudant tant com va poder a recompondre la societat civil, cosa que era difícil. Suposo que és aquesta tesi, però és evident que la memòria històrica no es pot perdre, perquè hi és i ens ha d'al·lisonar permanentment.

—El mes de desembre s'hauran fet els congressos d'Unió i de Convergència... Les relacions entre tots dos partits quedaran ja fixades?

—La nostra ponència hi entrarà i, en qualsevol cas, la de Convergència també hi entra. Per tant, espero que hi hagi una coincidència màxima perquè després els executius siguin capaços de concretar la solidesa de la coalició. Jo crec que és un valor que els dos partits necessitem i sobretot que necessita la societat i el nostre electorat. La gent vol la continuïtat de la coalició de CiU.

—I inclourà conèixer definitivament qui liderarà la coalició després de Pujol o la "lluïta" s'allargarà en els propers anys?

—Espero que ni una cosa ni l'altra. La primera, perquè crec que seria precipitat. La qual cosa no vol dir que pugui arribar a sortir dels congressos una fórmula per designar el candidat. Depèn quina sigui la fórmula final de refundació o reformulació pel futur de CiU, és obvi que podries obtenir també la fórmula per designar candidat. Però el candidat no sortirà designat en aquests congressos, això serà després. I esperar tres anys més em semblaria arribar a la vigília de les eleccions sense candidat, i això seria òbviament dolent per a CiU.

—El seu oferiment de liderar el projecte de CiU no ha agradat gran part de CDC. Fins on està disposat a arribar amb aquesta oferta de lideratge?

—Es lògic que no hagi agradat. CDC el que ha fet és reivindicar, i amb tot el dret del món, el seu paper de lideratge de cara al futur. Per tant, jo manifesto tota la comprensió per aquest pronunciament de CDC. Quan he dit de liderar he situat aquesta expressió amb un parell de matisos. Liderar en el sentit de compartir tots els actius que jo sigui capaç d'aportar. És insubstituïble un lideratge unipersonal de Pujol per un altre lideratge unipersonal. Per tant, haurà de ser un grup de persones que lideri amb força el projecte polític.

La segona aportació que jo faig és que avui no estic oferint-me com a candidat a la presidència de la Generalitat. L'ofertament de lideratge és condició necessària però no suficient. No tanco portes absolutament a res, però d'entrada volem primar un debat sobre el projecte polític i sobre altres qüestions que la



coalició ha d'encarrilar per garantir no només la continuïtat de la coalició, sinó l'enfortiment del projecte polític.

—Quin seria el model ideal per a Unió per articular-se amb CDC?

—En qüestions de debat de la ponència no vull entrar-hi. El que no veig és, d'una banda, la ruptura —i sé que alguns la desitjarien— i, d'una altra, no veig —i sé que des de fora d'Unió es desitjaria— la fusió. Tots plegats no hem estat prou capaços de crear un clima de coalició i aquest és imprescindible per fer passos més sòlids cap a una direcció que CDC voldria. Ni participo de la ruptura, ni participo de la fusió, i, en canvi, participo de la idea que el que tenim avui no ens val. Estem en un moment de transició d'un model de funcionament de coalició cap a un altre. El vell no serveix i el nou encara no hi és.

—Al darrer discurs de l'Onze de Setembre Jordi Pujol va dir que calia tancar l'etapa reivindicativa, què entén vostè amb això?

—No va dir només això. Va dir això sempre que la reivindicació actual, d'un determinat grau d'autogovern i d'un sistema de finançament just i suficient per Catalunya, es garantís. Supeditava tancar una etapa, en la mesura que estiguin assegurades les condicions que permetessin d'obrir-ne una altra.

—Comparteix les declaracions de Jordi Cases, sobre la necessitat de prescindir del sobiranisme per arribar a sectors més amplis de la població?

—Les declaracions de Jordi Cases són inoportunes i situa el debat sobre una qüestió completament innecessària, com és participar o no en un govern de l'estat. També s'ha traduït el que ha dit en Jordi Cases, com participar en un govern del PP En Jordi Cases parlava tant d'un govern del PP, com d'un socialista.

Si el que diu en Jordi Cases és que només amb el discurs sobiranista no arribarem a la gent del cinturó, hi estic d'acord. Però això no vol dir que haguem

"És insubstituïble un lideratge unipersonal de Pujol per un altre lideratge unipersonal. Per tant, haurà de ser un grup de persones que lideri amb força el projecte polític."

JORDI PLAY



"En Maragall és aigua passada, es va presentar com a revulsiu, com a aire fresc fa un any. Però d'aquí tres anys ja no serà el mateix i nosaltres podrem oferir renovació."

d'abandonar el discurs sobiranista.

—*La majoria absoluta del PP ha començat a reflectir-se en diverses mesures que van en el sentit oposat del d'un estat plurinacional: el decret d'humanitats, les liberalitzacions d'horaris comercials, les matrícules de vehicles... Aquestes actituds poden acabar trencant la bona entesa que hi ha entre CiU i el PP?*

—Sí, tot i acotar la seva llista, perquè de decret d'humanitats no n'hi ha cap encara. Som conscients que hi ha una onada d'espanyolisme que va més enllà del PP, però que en qualsevol cas li dona vent la majoria política del PP. I som conscients que el PP fa gestos i té actituds provocadores. Som conscients que això existeix, i tot té límits. Hem de veure per on van els trets els propers mesos. Però els vents que bufen no són gens positius per pensar que això pugui durar molt.

—*Si les relacions amb el PP es deterioren, i malgrat que el PP de Catalunya diu haver fet un "gir catalanista", veuria viable un govern entre CiU i Esquerra Republicana a Catalunya?*

—Jo no veig cap gir al Congrés del PP. Veig gir en el llenguatge, en la presentació mediàtica. Però les persones que hi han estat m'han dit que s'han aplaudit molt les referències a Espanya, i que no s'ha aplaudit cap referència a Catalunya. És difícil creure que hi hagi un partit polític a Catalunya que de debò vol incorporar la "C" de Catalunya en el seu projecte polític i vital per al país, quan és incapaç de permetre que una placa de matrícula, una cosa tan impersonal i senzilla, pugui incorporar el "CAT" de distintiu. O quan al Congrés de Diputats diuen que som un "localisme respectable". Aquest és el catalanisme polític del PP? Jo seria el primer a alegrar-me que el PP fes

seu el catalanisme polític. Seria un triomf de CiU, però sobretot de Catalunya.

Si l'actitud del PP espanyol s'endurís, nosaltres hauríem d'intentar buscar altres alternatives, si és que hi són. Conec l'ofertament d'ERC. Una cosa és l'ofertament i l'altra que si, malgrat l'ofertament, seria possible una alternativa.

—*En el seu càrrec de conseller, des de l'oposició s'elogia la seva capacitat de diàleg. S'entén més bé vostè amb Maragall que el president Pujol?*

—Les circumstàncies són molt diferents. Ells han compartit responsabilitats institucionals a banda i banda de la plaça de Sant Jaume. Pujol sap com i de quina manera, en moltes ocasions, l'Ajuntament de Barcelona ha estat deslleial. Jo no he viscut aquesta realitat i per tant no m'influeix com pot influir-li a ell. D'altra banda, a Unió, la cultura democràtica és una cultura de diàleg, i n'hem fem sempre una divisa. Hem intentat sempre parlar amb tothom.

—*Com s'imagina el mapa polític català, no d'aquí a tres anys, sinó d'aquí a cinc?*

—Tinc l'obligació d'imaginar-me'l no molt diferent a l'actual, tinc l'obligació d'imaginar-me'l amb CiU governant. A mi no em fa por el gir del PP. I el congrés del PP posa de manifest una realitat: que no tenen cap altre adversari que CiU. Els socialistes no ho són per ells. La prova és que l'endemà el portaveu del Partit Socialista felicita i qualifica de molt positiu el resultat del congrés del PP i el senyor Maragall i el senyor Alberto Fernández Díaz ja es proposen de veure's. El PP i el PSC es poden entendre per intentar evitar que partits que garantim que Catalunya no sigui apèndix de la política espanyola deixem de fer-ho.

En Maragall és aigua passada, es va presentar com a revulsiu, com a aire fresc fa un any. Però d'aquí tres

anys ja no serà el mateix i nosaltres podrem oferir aire fresc, renovació. Maragall serà el passat. No em preocupa ni el congrés del PP, ni el senyor Maragall, sinó la capacitat de poder resoldre els nostres problemes interns

—*Veü factible que si no es resol el lideratge de CiU finalment es torni a presentar Jordi Pujol com a candidat a la presidència?*

—Si la legislatura dura quatre anys, com desitjo —i estic convençut que tothom treballarà perquè duri quatre anys—, el president Pujol no crec que es torni a presentar.

"No veig cap gir al Congrés del PP a Catalunya. Veig gir en el llenguatge, en la presentació mediàtica. Però les persones que hi han estat m'han dit que s'han aplaudit molt les referències a Espanya, i que no s'ha aplaudit cap referència a Catalunya."

**M. Dolors Genovès
Enric Rimbau**